

[Peter Jørgensen.]

villet antyde, at regeringen og socialdemokratiet ikke ville spare dér, hvor mulighederne er til stede; tværtimod har jeg ønsket at appellere til den ansvarsfølelse, som dette folketing og dets medlemmer må vise over for de opgaver, vi er sat til at varetage. Det ville derfor virke forfriskende, om vi, når denne debat er til ende, kunne enes om at løse de opgaver, som det høje ting erkender ligger uløste, og som befolkningen kræver, at vi løser. Ingen i eller uden for denne sal kan længere være tjent med en kurs, der kun med nød og næppe kan klare dagen og vejen. Regeringen har lagt sine forslag på bordet, den er villig til forhandlinger og samarbejde; hvis oppositionen for en tid ville lægge sine valgtaktiske overvejelser på hylden, ville det være muligt at nå resultater til gavn for hele den danske befolkning.

Damsgaard: Der er to forhold, der i første række præger finanslovsforslaget for 1966-67. Det første er af teknisk art, idet man fra 1. april 1966 går over til den såkaldte rammebevillingsordning for de enkelte ministeriers paragraffer i lovforslaget, nemlig §§ 8-23, som herefter kun vil blive specificeret i styrelsesområder og ikke som hidtil i de mange enkelte udgiftsposter inden for den enkelte styrelses område.

Det er muligt, at denne nye ordning kan være et skridt på vejen mod en forenkling og forbedring af vort bevillingssystem. Den giver en større smidighed i de daglige dispositioner i styrelserne, men den lægger selvsagt også et større ansvar på de enkelte styrelseschefer. Vi har imidlertid kun grund til at tro, at man i de enkelte styrelser vil formå at leve op til disse krav og dette større ansvar, og så kan denne i sig selv formelle ændring naturligvis bane vejen for en mere rationel administration, selv om den måske kan efterlade nogle kontrolproblemer — dette bliver vel navnlig statsrevisorernes problem. Men vi skal naturligvis ikke tro, at vi hermed er nået særlig langt i rækken af de mange problemer, der knytter sig til den offentlige budgetlægning, og som jeg senere i min tale vil vende tilbage til.

Vi har fået en anden opstillingsform af finanslovsforslaget, men de reelle proble-

mer, med hensyn til hvad der skal hældes i denne form, flytter med. Et rent ydre udtryk herfor finder vi i, at finanslovsforslaget ganske vist er godt 100 spalter kortere, men til gengæld er de anmærkninger, som ledsager det, næsten 300 spalter længere.

Det andet forhold, der præger dette finanslovsforslag, er statsudgifternes stadige og voldsomme vækst. Det foreliggende finanslovsforslag forudsætter statsudgifter i det kommende finansår på 15.700 mill. kr. Det er godt 2.130 mill. kr. eller 15 pct. mere, end man i øjeblikket skønner, at udgifterne vil blive i indeværende finansår. Ser vi det i forhold til det finanslovsforslag, den daværende højtærede finansminister fremsatte sidste år, er der endog tale om en stigning på 3.100 mill. kr. eller 25 pct. Erfaringer for, hvordan det hidtil er gået for denne regering, når den har fremsat et finanslovsforslag, og til finansloven er ført ud i livet, synes jeg gør en sådan sammenligning rimelig. Med denne stigning er statens udgifter femdoblet i løbet af de sidste 12 år, hvor socialdemokratiet har været ledende i regeringen. Den voldsomme stigningstakt i udgifterne burde kunne få selv denne regering til at besinde sig. Der skal et godt bryst til hos de erhverv, der producerer, og som skal bære denne byrde, og det er jo i sidste ende derfra, disse kolossale beløb skal hentes. Staten har kun ét sted at hente sine penge, nemlig hos skatteyderne, og de har igen kun ét sted at hente skattepengene: gennem erhvervslivets produktion, der er ingen genvej. Tager man foderet fra den okse, der skal trække, må det ikke undre nogen, om det efterhånden kan gå ud over dens kræfter.

I forbindelse med førstebehandlingen af regeringens nye afgiftsbuket i fredags havde dette høje ting en drøftelse af den aktuelle økonomiske situation. Derfor skal jeg ikke her fordybe mig i dens enkeltheder, og jeg skal heller ikke komme ind på finanslovsforslagets mange enkelte poster, som vi i de kommende måneder i finansudvalget og i det høje ting vil vende tilbage til. Jeg finder det dog rimeligt at drage nogle hovedpunkter frem ved første behandling af det finanslovsforslag, der rettelig burde sammenfatte de økonomiske sider af statens virke, og hvoraf en sammenhæng i regeringens økonomiske politik jo burde fremgå.